

EL FORAT FOSC

El cap de setmana de l'onze de novembre vaig emprendre el viatge des de Girona fins a Ordino.

Anava a passar el cap de setmana amb l'autocaravana sola ja que havia de dibuixar unes il·lustracions per la feina i necessitava concentració.

M'agradava gaudir d'aquella parròquia rústica i empedrada on es podia veure l'ambient de poble, ja que la gent passejava en silenci, l'aire era pur i les terrasses sempre estaven plenes de turistes al costat de l'església escoltant com ressonaven les campanades a cada hora.

Ja era de nit, així que després de fer un mossec al restaurant de l'entrada del poble vaig decidir continuar per la carretera del Coll d'Ordino fins arribar just a la barrera, on hi havia un camí que es trobava a l'esquerra que segons el google maps es deia forat fosc.

Vaig estacionar l'autocaravana just al final, on hi havia una gran bassa d'aigua.

Mai havia estat allà i la veritat és que el lloc era perfecte per estar acompanyada només de natura.

El lloc era fosc. Massa fosc. No hi havia ningú. Era perfecte.

El silenci i la tranquil·litat que s'hi respirava eren reparadors.

Vaig estirar-me al llit i quan vaig aconseguir tancar els ulls vaig començar a sentir gotes que queien de manera intermitent sobre el teulat de l'autocaravana.

Estava plovent.

Com sabia que la temperatura baixaria vaig anar a buscar el nòrdic que tenia dins un calaix secret que es trobava a la part davantera de l'autocaravana.

Em vaig acotxar, vaig obrir el calaix i quan vaig alçar el cap vaig veure al parabrises davanter una silueta que es va fer enorme en quant la llum de la tempesta va esclatar.

Vaig fer un crit esfereïdor i vaig caure de cul a terra.

Qui hi havia a fora? Què era?

Eren més tard de les onze de la nit i no havia sentit cap cotxe que s'hi hagués apropat.

Quan vaig aconseguir aixecar-me vaig apropar-me al seient del conductor i vaig tornar a mirar a fora des de l'interior. No hi havia ningú. Només plovia i se sentia el soroll de les gotes cada vegada amb més intensitat.

Potser la meva imaginació de dibuixant m'havia jugat una mala passada.

En tornar al llit em vaig tapar fins i tot el nas.

El cor em batejava a cent per hora.

Llavors vaig sentir un lleu soroll a la part de darrere de l'autocaravana. Aquell soroll era metàl·lic i començava a recórrer tot el lateral esquerre des de la part posterior fins a la davantera. Les llums davanteres van esclatar i aquell so no va parar fins envoltar tot el vehicle.

Estava acollonida. No podia parar de tremolar.

Ara sí que el cor em batejava a mil per hora, no volia ni respirar i els ulls els tenia tan oberts que les parpelles m'haguessin esclatat de la força que estava fent.

Vaig tenir la força de sortir del llit per acostar-me a la porta i mirar si estava ben tancada.

Només volia pensar en què algú em volia gastar una broma per espantar-me.

Quan vaig agafar la maneta de la porta aquesta es va obrir, lentament.

Estava congelada, i no era de fred. No em podia moure i tampoc podia dir ni una sola paraula.

Una vegada oberta de bat a bat només vaig poder veure com diluviava i tot era fosc. Molt fosc i en silenci.

Unes passes mullades es van començar a apropar, lentament, des de la dreta.

Llavors algú vestit tot de color negre amb caputxa i xop de dalt a baix va aixecar el seu braç esquerre i em va assenyalar el camí. El final del camí. El de tornada a la carretera.

Era un nen petit. D'uns 8 anys. No parlava i tampoc tremolava, com jo.

Amb un fil de veu i els llavis tremolosos em vaig atrevir a demanar què volia dir.

Però no vaig rebre resposta i aquella figura seguia davant la meva porta.

Llavors el nen va marxar lentament, tal qual va arribar, i jo, que no sabia ni on tenia el cap vaig apropar-me lentament a la porta de sortida.

Vaig posar els peus al terra mullat i vaig mirar a un cantí i a un altre. No hi havia ningú.

Era impossible. El camí era obert i pràcticament es podia la meitat del recorregut.

No hi havia ningú.

I seguia plovent.

Em vaig apropar a la bassa i quan em vaig trobar a uns dos metres vaig poder observar com a l'interior l'aigua no feia els cercles de les gotes de pluja quan plou.

L'aigua estava quieta. En silenci. Plana. Sense moviment.

Llavors vaig continuar la marxa fins que vaig poder tocar amb les mans la vora de la bassa.

Vaig mirar al fons de la mateixa i...

Semblava que al fons hi havia un cos humà. No es podia distingir bé, però juraria que uns braços i un tors es trobaven barrejats amb el fang i les plantes podrides d'aquella bassa.

No em vaig atrevir a dir ni una paraula. Ni tan sols cridar. Només vaig pensar en tornar enrere a passos lents per entrar a l'autocaravana.

Estava morta de por i xopa de dalt a baix. Però ara mateix tenia tanta calor que la meva única preocupació era trobar a algú que m'ajudés i no sentir-me sola veient aquesta postal de terror.

Quan vaig poder tocar el vehicle, palpant amb les mans la porta del conductor, vaig entrar a dins i vaig engegar-la.

Vaig sortir a la carretera sense llums perquè estaven trencades i l'única manera de veure era amb aquells fanals de carretera de color groc fins que vaig arribar al poble.

Ordino estava dormint i vaig estacionar l'autocaravana al costat del centre esportiu.

Vaig sortir descalça pels carrers empedrats amb la respiració a cent.

No hi havia ningú, però desitjava trobar-me a qui fos per demanar ajuda i poder explicar que en

aquell indret succeïa alguna cosa.

Quan estava al costat de l'església vaig poder veure, al tronc de l'arbre que allà s'hi trobava, una fotocòpia clavada amb grapes amb la foto d'un nen.

Em vaig acostar per poder veure de més a prop què hi posava.

“Es busca. Nen de 8 anys. Vesteix un jersei de color negre amb caputxa. Desaparegut l'onze de novembre de 2002. Si teniu alguna informació truqueu al 110 o al 002258”

Hi havia una foto d'un nen de cabells rossos amb un somriure i els dits fent el signe de victòria.

Era ell?

Ell era la silueta que havia vist al camí del forat fosc. Estava segura. Estava atemorida.

Seguia plovent i com no vaig poder reaccionar de cap altra manera, vaig començar a córrer fins l'autocaravana. Seguia descalça i els peus em sagnaven de tant córrer per l'asfalt.

Quan poder introduir-me algú em va picar al vidre de la porta.

Era una senyora gran de cabell fosc i de cara arrugada.

No podia parar de respirar ràpid i no sé si podria parlar amb la senyora. Tot i que volia explicar-li tot. Que m'ajudés.

Vaig baixar la finestra i quan vaig obrir la boca per començar a parlar aquella dona em va dir:

- Marxa. Ja has molestat prou a les ànimes que mai han trobat el seu camí.

I va marxar. Va desaparèixer.

Crec que de l'angoixa que tenia em vaig quedar adormida al volant amb la finestra abaixada perquè quan vaig obrir els ulls tenia al costat de la finestra, on havia estat aquella vella parlant-me, els agents de circulació.

Crec que van poder veure en el lamentable estat en què em trobava perquè em van ajudar a baixar de l'autocaravana i no tenia forces ni per aguantar-me d'empeus.

No vaig poder articular ni una paraula.

Vaig caminar fins l'arbre de l'església on havia vist la foto de la desaparició d'aquell nen. Els hi vaig assenyalar i em van dir amb molta dolçor que per sort aquell nen ja havia aparegut i es trobava en perfecte estat.

Simplement... havia estat tot un somni?

Tot havia estat producte de la meua imaginació?

El que sabia és que volia marxar i no tornar a aquell camí dels horrors.

Forat fosc. Així es deia i així es diu.